

Sygn. akt II CSK 260/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. K. i M. J.
przeciwko Instytutowi [...] w Ł.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 730/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powódek kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powódek M. K. oraz M. J. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 listopad 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Uzasadnienie wystąpienia w sprawie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej autor skargi kasacyjnej połączył z uzasadnieniem podstaw skargi

kasacyjnej, co w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne. W obrębie tak sporządzonego uzasadnienia pełnomocnik powódek nie przedstawił odrębnego wyводу prawnego oraz argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Ponadto rozważania podjęte w skardze, a dotyczące podstawy prawnej dochodzonych roszczeń wykraczają poza podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego przez Sądy obu instancji. W sytuacji, gdy w skardze nie wykazano naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa procesowego w stopniu prowadzącym do zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, Sąd Najwyższy był nią związany i tylko w jej ramach mógł oceniać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w oparciu o przepis art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową i majątkową powódek.